

fler ikke tilføddigt, at Kirken fik denne Farvetone, og det var heller ikke uhyndige Folk, der havde med det at gøre. Det var Professor Høyen, der i sin Tid var den ledende ved Kirkens forrige Restauration, og han prøvede sig frem for at give Kirken en Farve, der passede til Byet. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse blot et Par Ord af en Synsforretning fra 1864, som Professor Høyen har underskrevet. Der skriver han i Slutningen: „I Koret har en let, men virksom Farvetone afløst Hvidtefalken, og Huelvingernes Ribber og Bjordbuer samt Binduernes Vedføjning fremtræde med Murstenenes egen Farve. En velgørende Ro er derved udbredt over det hele, og den alvorlige og tillige smukke Holdning, som er fremkommen i dette Parti af Kirken, gør Kalkhvidtningens både Udseende endnu mere affstikkende i den Del af Bygningen, hvor den endnu staaer.“ Det er Professor Høyens Ord. Man prøvede sig altsaa frem i Koret, i det saakaldte Somfrukor, der, hvor Altret er, og da man fandt, at denne gule Farvetone med de røde Ribber var køn og passende til Byet der i Kirken, fortsatte man med Arbejdet gennem hele Kirken. Nu kommer der en Arkitekt, som finder, at denne Farvetone ikke er pæn og smuk, og saa skal den bort. Menigheden havde vænnet sig dertil og holdt paa den, men hvor meget end Menigheden har udtalt Ønsket om at beholde den — i hvert Tilfælde saa længe, Kirken trængte til en Restauration indvendig — hvor meget den end har bedt derom, har Arkitekten alligevel faaet sin Vilje; den hvide Farve, have vi jo hørt, skal sættes paa.

Man har sagt: Maribo Menighed har jo slet ikke noget videre med den Kirke at gøre; den bidrager ikke noget dertil, og saa maa den tie stille og finde sig i, hvad der bliver foretaget. Det er nu imidlertid ikke ganske rigtigt. I 1864 bidrog Maribo Kommune 10,000 Kr. — det er ingen lille Sum for en lille Kommune — til Kirkens Restauration, og Kirken selv bidrog 1750 Kr.; det er ikke meget, men den havde heller ikke mange Indtægter. Smidletid er det ikke det eneste. Det er ikke billigt at bo i Maribo og have kirkelige Forretninger, navnlig Begravelse. Der var en Mand i Maribo, som forleden ytrede til mig, man

havde egentlig ikke Raad til at dø i Maribo, for det var saa dyrt. Og hvorfor er det saa kostbart med disse kirkelige Forretninger? Det er, for at Kirken kan have nogen Indtægt. Maribo Borgere bidrage altsaa aarlig stadig gennem de ministerielle Forretninger, navnlig gennem Begravelser, til det, som Kirken i det smaa vedligeholdes med. Desuden har Maribo By haft denne Kirke til Brug i 300 Aar, nemlig siden 1596, og der har aldrig, saa vidt jeg ved, været Tale om, at Brugsretten til Maribo Kirke ikke tilhørte Menigheden. Jeg synes altsaa, at det er en ganske umotiveret Vebredelse, naar man siger til Maribos Indbyggere: I skulle ikke bryde jer om noget, hvad Kirkens indre og ydre Udsmykning angaar; I have intet at sige med Hensyn dertil; thi I benytte Kirken, men den tilhører ikke eder.

Jeg kommer til at tænke paa, hvorledes Kirken saa ud før 1861. Den var da noget forfalden. For at vække Interesse for Kirken blev der holdt et kirkehistorisk Møde, til hvilket der var kommen Folk fra hele Stiftet og vistnok ogsaa en Del fra andre Stifter. Der blev paa dette Møde holdt Foredrag af Professor Høyen, Professor Rothe, Professor Frederik Hammerich, Biskop Bindeshøll og Kammerherre Wichfeld, og alle disse Foredrag drejede sig naturligvis om Maribo Kirke. Professor Rothe, erindrer jeg, talte om, at den Udsmykning, som denne Kirke og ogsaa andre Kirker havde, deres hele Bygningsmaade osv., alt sammen havde en symbolsk Betydning, og Biskop Bindeshøll talte om, hvorledes Kirken havde taget Kunsten: Bygningskunsten, Malerkunsten og Tonekunsten, i sin Tjeneste. Meningen af disse Paastande, antager jeg, var, at det ikke er Arkitekterne, der bør have det første og det eneste Ord ved Kirkers Restauration og Kirkers Bygning, men at de bør tage Hensyn, som de maaste som Arkitekter ikke vilde tage, Hensyn til dem, der skulle bruge Kirken. Og naar nu den Menighed, der skal bruge en Kirke, har et saa beskedent Ønske, som Maribo Menighed her har haft, nemlig kun, at man vilde bibeholde den gamle Farvetone inde i Kirken, indtil Kirken trængte til en Reparation, mener jeg, at man burde have taget Hensyn til dette Menighedens Ønske, og der burde Arkitekten ikke staa i Besen.